அலகு -3 - பதவியல்

எழுத்தியலில் தனி எழுத்துக்களின் இயல்பு, தொடர் எழுத்துக்கள் சொற்களாக அமைதல் முதலிய செய்திகள் பதவியலில் இடம் பெற்றுள்ளன. பதத்தின் இலக்கணம் அதன் வகைகள் ஆகியன விரிவாக இப்பகுதியில் விளக்கம் பெறுகின்றன. பகுதிகளுள் பண்புச் சொற்களுக்குரியவை ஏனைய சொற்களின் பகுதிகளினின்று வேறுபட்ட வடிவ மாற்றங்களை (விகாரங்களை) ஏற்றுச் சொற்களை அமைக்கின்றன என்பது இவ்வியலில் சிறப்பித்துக் கூறப்பட்டுள்ளது. இவ்வியல் வடமொழிச் சொற்கள் தமிழில் கலந்து வழங்குதலைக் கருதி, வடமொழியாக்கத்தை விரிவாகப் பேசுகின்றது. தமிழ்ச் சொல்லமைப்பு, வடசொற்கள் வழங்கும்முறை ஆகியவற்றை விளக்குவதே பதவியலாகும்.

பதவியல்

சொற்களின் அமைப்பிலக்கணத்தைக் கூறும் இயல் பதவியல் ஆகும். ஆசிரியர் தாமே இவ்வியலைப் படைத்துக் கொண்டமையால் பதம் என்ற வடசொல்லைப் பயன்படுத்துகிறார். உருபனியல் (Morphology) கருத்துக்கள் இதில் இடம்பெற்றுள்ளன.

பதமும் வகையும்

ஓர் எழுத்து தனித்தோ ஒன்றிற்கு மேற்பட்ட எழுத்துக்கள் தொடர்ந்தோ பொருளைத் தருமாயின் அது பதம் ஆகும். இது இரு வகைப்படும். அவை, பகாப்பதம், பகுபதம் என்பனவாகும். இதனை

எழுத்தே தனித்தும் தொடர்ந்தும் பொருள்தரின்
பதம்ஆம் அதுபகாப் பதம்பகு பதம் என
இருபால் ஆகி இயலும் என்ப (நன் : 128)

என்னும் நூற்பா வாயிலாக விளங்கிக் கொள்ளலாம். பதம் என வழங்கப்படும் சொல்லுக்கு மொழி என்னும் சொல்லும் மாற்றாக அமைகிறது.

பதம்

1. பகாபதம் 2. பகுபதம்

.

பதம் = சொல்,

பகாப்பதம் = பிரிக்க முடியாதது, பிரித்தால் பொருள் தராது.

பகுபதம் = பிரிக்கக் கூடியது, பிரித்தால் அதன் ஒவ்வொரு உருப்பும் பொருள் தரும். (பதத்தினை மொழியியலார் உருபன் (Morpheme) என குறிப்பிடுவர்) இதனை

ஓரெழுத்துச் சொல் (ஓரெழுத்து ஒரு மொழி)

ஓரெழுத்து மட்டும் நின்று பொருள் தருவது ஓரெழுத்து ஒரு மொழி எனப்படும். நன்னூலார்

குறிப்பிடும் ஓரெழுத்து ஒரு மொழிகள் 42 ஆகும். தற்காலத்தில் 70 எழுத்துக்குளுக்கு மேல் ஓரெழுத்து ஒருமொழியாக வருவதை அறியலாம். நன்னூலார் குறிப்பிடும் ஓரெழுத்து ஒருமொழியினை பின்வருமாறு இனம் காணலாம்.

நெட்டெழுத்துக்கள் -40

1. நெட்டுயிர்களாலாகியவை - 6

    எ.கா – ஆ, ஈ, ஊ, ஏ, ஐ, ஓ

2. மகர வருக்க நெடில்களாகியவை - 6

    எ.கா – மா, மீ, மு, மே, மை, மோ

3. தகர வருக்க நெடில்களாகியவை - 5

    எ.கா – தா, தீ, தூ, தே, தை

4. பகர வருக்க நெடில்களாகியவை - 5

    எ.கா – பா, பூ, பே, பை, போ

5. நகர வருக்க நெடில்களாகியவை - 5

    எ.கா – நா, நீ, நே, நை, நோ

6. ககர வருக்க நெடில்களாகியவை - 4

    எ.கா - கூ, கை, கோ, கௌ

7. வகர வருக்க நெடில்களால் ஆகியவை - 4

    எ.கா – வா, வே, வை, வௌ

8. சகர வருக்க நெடில்களாகியவை - 4

    எ.கா – சா, சீ, சே, சோ

9. யாகார நெடில்களாகியவை - 1

    எ.கா – யா

10. குற்றெழுத்துக்கள் -2

    எ.கா – நொ, து

(நெட்டெழுத்துக்களால் ஆகியவை மொத்தம் - 40 , குற்றெழுத்துக்களால் ஆகியவை – 2 மொத்தம் 42)

இவ்வெழுத்துக்களை இந்நாற்பத்திரண்டையும் சிறப்பின என்று நன்னூல் கூறுகின்றது. எனவே பீ,கா, வீ போல்வனவற்றைச் சிறப்பில்லாதன என்று நன்னூல் கருதுகின்றது. ஓரெழுத்து ஒரு மொழியினை ஒரெழுத்து மொழி என அழைப்பதும் உண்டு. மொழி என்பது சொல் எனப்படும். இம்மொழி ஓரெழுத்து ஒருமொழி, தொடரெழுத்து மொழி என இருவகைப்படும். அவற்றை விளங்கிக் கொள்வது அவசியம்.

ஓரெழுத்து மொழி

ஒரு எழுத்து தனித்து நின்று பொருள் தந்தால் அது ஓரெழுத்து. மொழி ஆகும். இவை அனைத்தும் பகாப்பதமாக விளங்குகின்றன. இதனை

உயிர்மவில் ஆறும் தபநவில் ஐந்தும்
கவசவில் நாலும் யவ்வில் ஒன்றும்
ஆகும் மெடில்நொது ஆம்குறில் இரண்டோடு
ஓரெழுத்து இயல்பதம் ஆறேழ் சிறப்பின. (நன் : 129)

என்னும் நூற்பா தெளிவாக விவரிக்கிறது. ஓரெழுத்து இயல்பதம் என்பது ஓரெழுத்தால் ஆகிய பதம் ஆகும்.

தொடரெழுத்து மொழிகள்

ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட பல எழுத்துக்கள் தொடர்ந்து நின்று பொருள் தருவது தொடரெழுத்து மொழி எனப்படும். இம்மொழி பகாப்பதமாகவும் பகுபதமாகவும் அமையும். பகாப்பதத் தொடரெழுத்து மொழிகள் இரண்டு முதல் ஏழு எழுத்துக்கள் வரையும் பகுபதத் தொடரெழுத்து மொழிகள் இரண்டு முதல் ஒன்பது எழுத்துக்கள் வரையும் தொடர்ந்து அமையும்.

பகாப்பதம் ஏழும் பகுபதம் ஒன்பதும்
எழுத்துஈ றாகத் தொடரும் என்ப (நன் : 130)

என்னும் நூற்பா வாயிலாக ஓரெழுத்து ஒருமொழி தொடரெழுத்து மொழி ஆகியவற்றின் இயல்பினை விறங்கிக் கொள்ளலாம்.

எ.கா – அன்பு, பண்பு, உழைப்பு, திங்கள், – இவை பகாப்பதமாக வந்த தொடர்மொழி.
காடன், அறிஞன், நன்மை, - இவை பகுபதமாக வந்த தொடர்மொழி.

பகாப்பதம்

பிரித்தால் பொருள் தராதனவும் முற்காலந்தொட்டு காரணமின்றி இடுகுறியாக ஒரே உறுப்பாக வழங்குவனவுமாகிய சொற்களே பகாப்பதங்களாகும்.

பகுப்பால் பயனற்று இடுகுறி ஆகி
முன்னே ஒன்றாய் முடிந்து இயல் கின்ற
பெயர்வினை இடைஉரி நான்கும் பகாப்பதம் (நன் : 131)

என்னும் நூற்பா வாயிலாக பகாபதத்தினை விளங்கிக் கொள்ளலாம். பகாப்பதம் நான்கு வகைப்படும். அவை, பெயர்ப்பகாப்பதம், வினைப்பகாப்பதம், இடைப் பகாப்பதம், உரிப்பகாப்பதம்.

எ.கா - பெயர்ப்பகாப்பதம் - நிலம், மலை
வினைப்பகாப்பதம் - வா, போ
இடைப்பகாப்பதம் - மன், கொல்
உரிப்பகாப்பதம் - உறு, நனி

மொழியியலார் கூறும் உருபன் (Morpheme) பகாப்பதத்துடன் தொடர்புடையது. பிரிக்கவியலாத மிகச் சிறிய, பொருள் தரும் ஒலிவடிவமே உருபன் எனப்படும்.

பகுபதம்

பொருள், இடம், காலம், சினை, குணம், தொழில் எனும் அறுவகைப் பெயர்ச் சொற்களும் காலத்தை உணர்த்தும் வினைச் சொற்களும் பகுபதங்களாகும். பிரித்தால் பொருள் தரும் இயல்புடையது. பகுபதங்கள் பெயர்ப்பகுபதம், வினைப்பகுபதம் என இருவகைப்படும். வினைப்பகுப்பதம் தெரிநிலை வினைப்பகுபதம், குறிப்பு வினைப்பகுப்பதம் என இரு வகையாகும். வினையாலணையும் பெயர்களும் பகுபதங்களே.

தெரிநிலை வினை என்பது காலமும் செயல் தன்மையும் வெளிப்படையாகத் தெரியும். குறிப்பு வினை என்பது காலமும் செயல் தன்மையும் குறிப்பாகத் தெரியும். வினையாலணையும் பெயர் என்பது வினையடியாகத் தோன்றும் பெயர். வினையின் பண்பான காலம் காட்டுதலும் பெயரின் பண்பான பொருள் உணர்த்துதலும் இணைந்து வருவதாகும்.

பொருள்இடம் காலம் சினைகுணம் தொழிலின்

வருபெயர் பொழுதுகொள் வினைபகு பதமே (நன் : 132)

என்னும் நூற்பா பகுபத்ததை விவரிக்கின்றது.

எ.கா - பெயர் -	பொருட்பெயர்ப் பகுபதம்	- தலைவர்
	இடப்பெயர்ப் பகுபதம்	- ஊரன்
	காலப்பெயர்ப் பகுபதம்	- சனியன்
	சினைப் பெயர்ப் பகுபதம்	- பல்லன்
	குணப் பெயர்ப் பகுபதம்	- கறுப்பன்
	தொழிற்பெயர்ப் பகுபதம்	- கொல்லன்
	வினை 1.தெரிநிலைவினைப் பகுபதம்	- பார்த்தான்
	குறிப்பு வினைப் பகுபதம்	- கரியன்

பகுபத உறுப்புகள்

பகுபதத்தின் பல்வேறு சொல் பிரிவுகள் அதன் உறுப்புக்கள் ஆகும். பகுதி, விகுதி, இடைநிலை, சாரியை, சந்தி, விகாரம் எனும் ஆறும் பகுபத உறுப்புகள் ஆகும். இவற்றுள் பொருத்தமானவற்றைச் சேர்த்து பகுபதங்கள் அமையும். பகுபதங்களில் இந்த ஆறு உறுப்புக்களும் வரவேண்டும் என்பதில்லை. எனினும் பகுதி விகுதி ஆகிய இரண்டும் கண்டிப்பாக வருதல் வேண்டும். இவ்விரண்டுமின்றிப் பகுபதங்கள் அமையாது.

பகுதி - முதல்நிலை, அதாவது சொல்லின் முதலில் அமைவது

விகுதி - ஈற்றுநிலை, அதாவது சொல்லின் இறுதியில் அமைவது

இடைநிலை - பகுதிக்கும் விகுதிக்கும் இடையில் அமைவது

சாரியை - இடைநிலையைச் சார்ந்து விகுதியைப் பிளவின்றி இயைபுபடுத்துவது.

பகுபதங்களில் பெரும்பாலும் அன் எனும் இடைச்சொல் சாரியையாக வரும்.

சந்தி - பகுபத உறுப்புகள் ஒன்றுடன் மற்றொன்றைச் சேர்ப்பது. பெரும்பாலும் பகுதியை

அடுத்து மெய்யெழுத்து மிகுந்து வருவது.

விகாரம் - சந்தியால் எழுத்துக்கள் மாறுவது விகாரம். பிற உறுப்புகளிலும் விகாரம் அமையும். இது திரிபு எனப்படும்.

பகுதி என்பது அகராதிப் பொருளையும் விகுதியையும் இடைநிலையையும் இலக்கணப் பொருளையும் உணர்த்தும். அகராதிப் பொருள் என்பது அகராதியில் இடம் பெறும் பொருள் ஆகும்.

எ.கா – நிலம் = பூமி, மண்,

இலக்கணப்பொருள் என்பது திணை பால், எண், காலம் முதலிய இலக்கணக் கூறுகளை உணர்த்தும் பொருள் ஆகும். சாரியை சந்தி, விகாரம் ஆகிய மூன்றும் பகுபத உறுப்புகள் சேரும்பொழுது ஏற்படும் ஒலி இயைபு வடிவங்கள் ஆகும்.

ஓலி இயைபு வடிவங்கள்

எ.கா - செல்க - செல் + க, - (பகுதி + விகுதி)

நெய்தான் - நெய் + த் + ஆன், - (பகுதி + இடைநிலை + விகுதி)

உண்டனன் - உண் + ட் + அன் + அன்

- பகுதி + இடைநிலை + சாரியை + விகுதி

நடித்தனர் - நடி + த் + த் + அன் + அர்

- பகுதி + சந்தி + இடைநிலை + சாரியை + விகுதி

நடந்தனன் - நட + த்(ந்) + த் + அன் + அன் - பகுதி + சந்தி (விகாரம்) + இடைநிலை + சாரியை + விகுதி

வருகின்றான் - வா (வரு) + கின்று + ஆன் பகுதி (விகாரம்) + இடைநிலை + விகுதி

நடந்தனன், வருகின்றான் என்பனவற்றில் முறையே சந்தியால் தோன்றிய தகரம் நகரமாகவும் வா என்னும் பகுதி வரு எனவும் மாறுவது விகாரமாகும். மொழியியலார் இப் பகுதியை வேர்ச்சொல் என்பர்.

பகுதி விகுதி இடைநிலை சாரியை
சந்தி விகாரம் ஆறினும் ஏற்பவை
முன்னிப் புணர்ப்ப முடியுமெப் பதங்களும் (நன் : 133)

என்னும் நூற்பா பகுபத உறுப்புகளை விவரிக்கின்றது.

பகுதி- பகுதியின் இலக்கணம்

பகுபதத்தின் முதல் நிலையாக வரும். பகாப்பதமாக இருக்கும். கட்டளைப் பொருளில் அமைந்திருக்கும். அடிச்சொல் அல்லது வேர்ச்சொல் எனப்படும். சொல்லின் முழுப்பொருளையும் தாங்கி நிற்கும். பகாப்பதம் போன்று பகுதியும் பெயர், வினை, இடை, உரி என நான்கு வகைப்படும். தத்தம்

பகாப்பதங்களே ஆகும். (நன் : 134)

என்னும் நூற்பா பகுதியின் இயல்பை விவரிக்கின்றது. மொழியியலார் குறிப்பிடும் அடிச்சொல் (stem) பகுதியுடன் தொடர்புடையது.

பகுதி

1.பெயர்ப்பகுதி 2. வினைப்பகுதி 3. இடைப்பகுதி 4. உரிப்பகுதி

(எ.கா)

பெயர்ப்பகுதி - கண் (கண்ணன்)

வினைப்பகுதி - நட (நடந்தான்)

இடைப்பகுதி - போல் (போன்றது)

உரிப்பகுதி - கடி (கடியன்)

பண்புப்பகுதி

பண்புப் சொற்களும் அவற்றிற்கு எதிர்ச் சொற்களும் பகுக்க முடியாத பகுதிகளாக அமையும். இப்பகாநிலைப் பகுதிகள் பண்பப் பெயர்கள் எனவும் வழங்கப்படும்.

செம்மை சிறுமை சேய்மை தீமை
வெம்மை புதுமை மென்மை மேன்மை
திண்மை உண்மை நுண்மை இவற்றுஎதிர்
இன்னவம் பண்பின் பகாநிலைப் பதமே (நன் : 135)

என்னும் நூற்பா மேற்குறித்த கருத்துக்களைத் தெளிவுபடுத்துவதைக் காணலாம்.

எ.கா - செம்மை. சிறுமை, சேய்மை, தீமை, வெம்மை, புதுமை, மென்மை, மேன்மை, திண்மை, உண்மை, நுண்மை

ஆகியனவும் இவற்றுக்கு எதிர்ச்சொற்களும் இவை தவிர்த்த பிற சொற்களும் பண்புச் சொற்களின் பகாநிலைப் பகுதிகளாகும்.

<u>பண்புச் சொற்களின் எதிர்ச்சொற்கள்</u>

செம்மை × வெண்மை, கருமை, பசுமை சிறுமை × பெருமை,

சேய்மை × அண்மை தீமை × நன்மை வெம்மை × தண்மை

புதுமை × பழமை மென்மை × வன்மை மேன்மை × கீழ்மை

திண்மை × நொய்மை உண்மை × பொய்மை நுண்மை × பருமை

பிறசொற்களாக மடமை, புலமை, இளமை, முதுமை, குறுமை, நெடுமை, வெறுமை, அருமை, கடுமை, எளிமை முதலியவற்றைக் குறிப்பிடலாம்.

செங்கரும்பு = செம்மை + கரும்பு இதில் செம்மை என்பது பகுதியாகும்.

சிற்றூர் = சிறுமை + ஊர் இதில் சிறுமை என்பது பகுதியாகும்.

மேற்குறிப்பிட்டவற்றில் மை விகுதியை தனியாக பிரிக்கக் கூடாது. மாறாக பகாப்பதமாக கொள்ள

வேண்டும் என நன்னூல் குறிப்பிடுகிறது.

எ.கா - செம்மை முதலியவற்றைச் செம் (பகுதி) + மை (விகுதி) என பிரிக்கக் கூடாது. செம்மை என பகாப்பதமாகவே இருத்தல் வேண்டும்.

பண்புப் பகுதி அடையும் விகாரங்கள்

பண்புச் சொற்களின் பகுதிகள் வடிவ மாற்றம் அடையும். இது விகாரம் எனப்படும். சொல்லின் இறுதியிலுள்ள மை நீங்குதல். இடையிலுள்ள உகரம் இகரமாக மாறுதல், முதலில் நின்ற குறில் நெடிலாக மாறுதல், முதலில் நின்ற அகரம் ஐகாரமாக மாறுதல், இடையிலுள்ள மெய் இரட்டித்தல் மையீற்றுக்கு முன்னின்று மெய் வேறொரு மெய்யாக மாறுதல். வருகின்ற வல்லெழுத்துக்கு இனமாக மெல்லெழுத்து மிகுதல் இவை போன்ற பிறவும் பண்புச் சொற்களுக்குரிய விகார இயல்புகளாகும்.

ஈறு போல் இடை உகரம் இய்யாதல்
ஆதிநீடல் அடி அகரம் ஐயாதல்
தன்ஒற்று இரட்டல் முன்னின்ற மெய்திரிதல்
இனம்மிகல் இணையவும் பண்பிற்கு இயல்பே (நன் : 136)

என்னும் நூற்பா பண்புப்பெயர் விகாரத்தின் இலக்கணத்தை எடுத்தியம்புகிறது.

எ.கா சிறுபயறு = சிறுமை + பயிறு - மையீறு போதல்

கரியன் = கருமை + அன் - மையீறு போதல், இடை உகரம் இகரமாதல்

பாசிலை = பசுமை + இலை - மையீறு போதல், ஆதி நீடல் (அகரம் ஆகாரமாதல்)

பைந்தமிழ் = பசுமை + தமிழ் - மையீறு போதல், அடி அகரம் ஐகாரமாதல், இனம் மிகல்

குற்றி = குறுமை + இ - மையீறு போதல், ஒற்று இரட்டல்

செய்யன் = செம்மை + அன் - மையீறு போய், மையீற்றுக்கு முன்னின்ற மெய் திரிதல்

தெரிநிலை வினைப்பகுதி

செய் வாய்ப்பாட்டுப் பகுதி

தெரிநிலை வினைச் சொற்கள் அனைத்திலும் ஏவல் வினை முற்றுக்கள் பகுதிகளாக அமையும். ஏவல் வினைமுற்றுக்கள் செய் எனும் வாய்ப்பாட்டில் அமைந்து வரும். நட, வா, மடி, சீ, விடு, கூ, வே, வை, போ, வெள, உரிஞ், உண், பொருந், திரும், தின், தேய், பார், செல், வவ், வாழ், கேள், அஃகு எனும் இருபத்து மூன்று ஈறுகளைக் கொண்ட இவை போன்ற சொற்கள் யாவும் செய் எனும் வாய்ப்பாட்டில் அமைந்து வரும்.

நடவா மடிசீ விடுகூ வேவை
நொப்போ வெள உரிஞ் உண்பொருந் திரும்தின்

தேய்ப்பார் செவ்வல் வாழ்கேள் அ∴கு என்று

எய்திய இருபான் மூன்று ஆம் ஈற்றவும்

செய்என் ஏவல் வினைப்பகாப் பதமே (நன் : 137)

என்னும் நூற்பா வாயிலாக இதனை விளங்கிக்கொள்ளலாம். இருபத்து நான்கு மொழி இறுதி எழுத்துக்களுள், அளபெடையில் மட்டுமே இறுதியில் வரும். எகரம் நீங்கிய இருபத்து மூன்று ஈறுகளும் இங்குச் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. இவ்விருபத்து மூன்று ஈறுகளிலும் தெரிநிலை வினைப்பகுதிகள் வரும். தெரிநிலை வினைச் சொற்களின் பகுதிகள் யாவும் செய் எனும் வாய்ப்பாட்டில் அமையும். நட, வா, முடி, அ∴கு என்பன இருபத்து மூன்று ஈற்றுகளுக்கும் எடுத்துக்காட்டாகும்.

எ.கா –

ஏவல் வினை தெரிநிலை வினைகளின் பகுதி

நட நட + ப் + ப் + ஆன்

வா வரு + வ் + ஆன்

மடி மடி + வ் + ஆன்

சீ சீ + ப் + ப் + ஆன்

விடு விடு + வ் + ஆன்

நொ நொ + வ் + ஆன்

இவ்வாறே பிற எடுத்துக்காட்டுகளும் அமைந்து வரும்.

செய்வி, செய்விப்பி வாய்ப்பாட்டு பகுதிகள்

செய் எனும் வாய்ப்பாட்டு ஏவல் வினைக்குப் பின்பு **வி** அல்லது **பி** விகுதி இணைவது செய்வி, செய்விப்பி எனும் வாய்ப்பாட்டு ஏவல் வினையாகும். செய் என்னும் வாய்ப்பாட்டு ஏவல் வினைக்குப் பின்னர் **வி**, **பி** விகுதிகள் இணைந்தோ அவற்றுள் ஒன்று இரட்டித்தோ வருவது ஈரேவல் வினையாகும். இவை வினைகளுக்குப் பகுதிகளாக அமையும்.

செய்என் வினைவழி விப்பி தனிவரின்

செய்விஎன் ஏவல் இணையின் ஈரேவல் (நன் : 138)

என்னும் நன்னூல் நூற்பா இதனை விவரிக்கின்றது.வி விகுதி இரட்டிக்காது ஆயின் பி விகுதி இரட்டிக்கும். செய், செய்வி, செய்விப்பி மூன்றும் ஒருமையில் வழங்கும் பகுதியாகும்.

எ.கா -

வருவி, நடப்பி – இது செய்வி எனும் வாய்ப்பாட்டு ஏவல்

வருவிப்பி. நடப்பிப்பி – இது செய்விப்பி எனும் வாய்ப்பாட்டு ஏவல்

வருவி + த் + த் + ஆன், நடப்பி + த் + த் + ஆன்

வருவிப்பி + த் + த் + ஆன், நடப்பிப்பி + த் + த் + ஆன்

இவைபோன்று பிற தெரிநிலை வினைகளின் பகுதிகளையும் அமைத்துக் கொள்ளலாம்.

வினைப் பகுதிக்குப் புறனடை

'செய்' எனும் ஏவல் வினை செய்வி, செய்விப்பி எனும் ஏவல் வினைகளாக வேறுபடுதல் போன்று தன்மை, முன்னிலை, படர்க்கை ஆகிய பிற தெரிநிலை வினைகளில் இடம்பெறும் நட, வா, மடி, அ∴கு என முன்னர்க் கூறப்பட்ட பகுதிகள் வேறுபடுதல் என்பது இலக்கண வரம்பிற்குட்பட்ட விதியே ஆகும்.

விளம்பிய பகுதி வேறு ஆதலும் விதியே (நன் : 139)

என்னும் நூற்பா வாயிலாக இதனை அறியலாம்.

எ.கா

மடிந்தான் (மடி - பகுதி), மடிவித்தான் (மடிவி - பகுதி)

செய்வித்தான் (நட – பகுதி) - செய்

நடப்பித்தான் (நடப்பி – பகுதி) - செய்வி

நடப்பிப்பித்தான் (நடப்பிப்பி – பகுதி) - செய்விப்பி

நட – நடத்து (நடத்தினான்), காண் - காட்டு (காட்டினான்)

உருள் - உருட்டு (உருட்டினான்) உண் - ஊட்டு (ஊட்டினான்)

தேறு - தேற்று (தேற்றினான்) முதலிய வேறுபாடுகளையும் கவனத்தில் கொள்க.

விகுதி

வினைச் சொற்களின் இறுதியில் அமையும் சொல் பகுதிக்கு விகுதி எனப் பெயர். இவ்விகுதிகள் பின்வருமாறு அமையும்.

அன், ஆன், அள், ஆள், அர், ஆர், ப, மார்; அ, ஆ, கு, டு, து, று; என், ஏன், அல், அன், அம், ஆம், எம், ஏம்; கும், டும், தும், றும்; ஐ, ஆய், இ; மின், இர், ஈர், இயர், க, ய, உம்

எனும் முப்பத்தேழும் இவை போல்வன பிறவும் வினைச் சொற்களின் விகுதிகளாகும். இவ்விதிகளுள் சில பெயர்ச் சொற்களிலும் அமைந்து வரும்.

எ.கா

தெரிநிலை வினை

அன், ஆன் - (கண்டனன், கண்டான்) - ஆண்பாற் படர்க்கை

அள், ஆள் - (கண்டனள், கண்டாள்) - பெண்பாற் படர்க்கை

அர், ஆர் - (கண்டனர், கண்டார்) - பலர்பாற் படர்க்கை

ப், மார் - (காண்ப, காண்மார்) - பலர்பாற் படர்க்கை

அ, ஆ - (கண்டன, காணா) - பலவின்பாற் படர்க்கை

கு, டு, து, று - (காண்கு, காண்டு, நடந்து, வந்துற்று) - தன்மை

என், ஏன், - (கண்டனன், கண்டேன்) - தன்மை ஒருமை

அள் அன் - (காண்பள், காண்பன்) - தன்மை ஒருமை

அம், ஆம், - (கண்டனம், காண்பாம்,) - தன்மை பன்மை

எம், ஏம், ஓம், - (கண்டெனம், காண்பேம், காண்போம்) - தன்மை பன்மை

கும், டும், தும், றும் - (காண்கும், காண்டும், காணுதும், சேறும்) - தன்மை பன்மை

ஐ, ஆய், இ - கண்டனை, கண்டாய், காண்டி - முன்னிலை ஒருமை

மின், இர், ஈர் - காண்மின், காண்டனீர், கண்டீர் - முன்னிலை பன்மை

இயர், க, ய - காணியர், காண்க, வாழிய - வியங்கோள் வினைமுற்று

உம் - நடக்கும் - செய்யும் எனும் வாய்ப்பாட்டு வினை

குறிப்பு வினை

அன் - கரியன் ஆன் - கரியான்

அள் - கரியள் ஆள் - கரியாள்

அர் - கரியர் ஆர் - கரியார்

து - கரிது அ - கரிய (ன)

று - அற்று டு - உண்டு

என் - கரியென் ஏன் - கரியேன்

அம் - கரியம் ஆம் - கரியாம்

எம் - கரியெம் ஏம் - கரியேம்

ஓம் - கரியோம் ஆய் - கரியாய்

ஐ - கரியை இ - பொன்னி

இர் - கரியிர் ஈர் - கரியீர்

சில விகுதிகள் பெயர்ச் சொற்களிலும் வரும்.

அன் - பாண்டியன் ஆன் - நாட்டான்

அள் - அவள் ஆள் - பெண்ணாள்

அர் - அவர் ஆர் - நன்னூலார்

மார் - அண்ணன்மார் து - அது

ஐ - அவை இ - நல்லி

இவ்விகுதிகள் தவிர பிற விகுதிகளும் தொழிற்பெயர், பண்புப்பெயர் முதலியவற்றில் வரும்.

தொழிற்பெயர்

தல் - நடத்தல் கை - கொள்ளை வை - பார்வை

கு - போக்கு பு - இருப்பு உ - வரவு

தி - செய்தி சி - முயற்சி வி - கல்வி

உள் - செய்யுள் காடு - சாக்காடு பாடு - கூப்பாடு

மை - உண்மை இல் - எழில் அல் - ஆடல்

அம் - ஆட்டம்

பண்புப் பெயர்

மை - தன்மை ஐ - தொல்லை சி - மாட்சி

பு - மாண்பு உ - மழவு பம் - திட்பம்

ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட பொருளில் வருவனவும் உண்டு

து - வருது - தன்மை ஒருமை

வந்து - வினையெச்சம்

வருகிறது - ஒன்றன்பால் படர்க்கை

வ - வருகின்றன - பலவின்பால் முற்று

வர - வினையெச்சம்

வந்த - பெயரெச்சம்

அன்ஆன் அள்ஆள் அர்ஆர் பம்மார்

அஆ குடுதுறு என்ஏன் அல்அன்

அம்ஆம் எம்ஏம் ஓம்ஓடு உம்ஊர்

கடதற ஐஆய் இம்மின் இர்ஈர்

இயர் கயஉம் என்பவும் பிறவும்

வினையும் விகுதி பெயரினும் சிலவே (நன் : 140)

என்னும் நூற்பா விகுதியின் இயல்பினை விவரிக்கின்றது.

5. இடைநிலை

இடைநிலைகள் பெரும்பாலும் காலம் காட்டும் இயல்புடையவையாக அமைந்திருக்கும். பெயர் சொற்களில் அமைந்துவரும் இடைநிலை காலமட் காட்டுவதில்லை. பகுபத உறுப்புக்களில் சந்திக்கும் சாரியைக்கும் இடையில் அமைந்து வரும். சந்தி, சாரியைகள் இல்லாத போது பகுதிக்கும் விகுதிக்கும் இடையில் அமைந்து வரும். இப்பண்புகளின் அடிப்படையில் இடைநிலைகளை மூன்று வகைப்படுத்தலாம். அவை, பெயர் இடைநிலை, வினை இடைநிலை, கால இடைநிலை என்பனவாகும். இக்கால இடைநிலை இறந்தகால இடைநிலை, நிகழ்கால இடைநிலை, எதிர்கால இடைநிலை என மூவகைப்படும். இதனை

பெயர் இடைநிலை

பெயர்ச்சொல் அதாவது விணையாலணையும் பெயரல்லாத பெயர்ப்பகுபதங்களில் பகுதி, விகுதி எனும் இரண்டையும் பிரித்த பின்னர், இடையில் எஞ்சி நிற்பதைப் பெயர் இடைநிலை என குறிப்பிடலாம். இத்தகைய பெயர்ப் பகுபதங்களின் இடைநிலையில் அமைந்திருக்கும் இடைநிலைகளே பெயர் இடைநிலைகள் ஆகும்.

எ.கா - அறி + ஞ் + அன், இளை + ஞ் + அர் - ஞகர இடைநிலை

நடத்து + ந் + அர், ஒட்டு + ந் + நர் - நகர இடைநிலை

இடை + ச் + சி, புலை + ச் + சி - சகர இடைநிலை

இவை போன்று பிற பெயர்ப்பகுபதங்களிலும் இடைநிலைகளில் அமையும்.

இலக்கியம் கண்டுஅதற்கு இலக்கணம் இயம்பலின்
பகுதி விகுதி பகுத்து இடை நின்றதை
வினைப்பெயர் அல்பெயர்க்கு இடைநிலை எனலே (நன் : 141)

என்னும் நூற்பா இதனை விவரிக்கின்றது.

வினை இடைநிலை

தெரிநிலை வினைச் சொற்களில் பகுதிக்கும் விகுதிக்கும் இடையில் காலத்தைக் காட்டும் இடைநிலை வரும். ஆயினும் வினைச் சொற்களில் காலம் காட்டும் இடைநிலை வராது என்பது குறிப்பிடத் தக்கது.

எ.கா – வெல்வான் = வெல் + வ் + ஆன், நின்றான் = நில்(நின்) + ற் + ஆன்

இவற்றில் வ் எதிர்காலத்தையும், ற் இறந்த காலத்தையும் காட்டும் இடைநிலைகள் ஆகும்.

இறந்தகால இடைநிலை

த், ட், ற், இன் ஆகியவை ஐம்பால் மூவிட வினைச் சொற்களில் அமைந்து இறந்த காலத்தைக் காட்டும். எனவே இவை இறந்தகால இடைநிலைகள் ஆகும்.

எ.கா – வை + த் + த் + ஆன், (வைத்தான்) காண்(கண்) + ட் + ஆன், (கண்டான்)

பேசு +இன் +ஆன் (பேசினான்) கொல்(ன்) + ற் + ஆன், (கொன்றான்)

இவற்றில் இறந்தகால இடைநிலைகள் வந்துள்ளன. மேலும் இன் எனும் இடைநிலை இகரம் கெட்டு னகரமாகவும், நகரம் கெட்டு இகரமாகவும் வருவதுண்டு.

எ.கா - சொல் + (இ)ன் + ஆன் (சொன்னான்), பேசு + (இ)ன் + ஆன் (பேசினான்)

தடறஒற்று இன்னே ஐம்பால் மூவிடத்து
இறந்த காலம் தரும் தொழில் இடைநிலை (நன் : 142)

என்னும் நூற்பா இதனை அறியத் தருகிறது.

நிகழ்கால இடைநிலை

ஆநின்று, கின்று, கிறு என்பன மூவிட, ஐம்பால் வினைச் சொற்களில் நிகழ்காலத்தை உரைக்கும் இடைநிலைகளாகும்.

எ.கா

ஓடாநின்றான் = ஓடு + ஆநின்று + ஆன், ஓடுகின்றான் = ஓடு + கின்று + ஆன்

ஓடுகிறான் = ஓடு + கிறு + ஆன்

ஆநின்று கின்று கிறு மூவிடத்தின்

ஐம்பால் நிகழ்பொழுது அறைவினை இடைநிலை (நன் : 143)

என்னும் நூற்பா வாயிலாக இதனை அறியலாம்.

எதிர்கால இடைநிலை

ப், வ் எனும் மெய்கள் மூவிட, ஐம்பால் வினைச் சொற்களில் எதிர்காலத்தை உரைக்கும் இடைநிலைகளாகும்.

எ.கா - உழை + ப் + ஆன் (உழைப்பான்), செல் + வ் + ஆன் (செல்வான்)

பவ்வ மூவிடத்து ஐம்பால் எதிர்பொழுது

இசைவினை இடைநிலை யாம்இவை சிலஇல (நன் : 144)

என்னும் நூற்பா வாயிலாக இதனை அறியலாம்.

காலம் காட்டும் விகுதிகள்

வினைச்சொற்கள் சிலவற்றில் காலம் காட்டும் இடைநிலைகள் வருவதில்லை. அத்தகைய சொற்களில் விகுதிகளே ஐம்பால் மூவிடத்தோடு காலத்தையும் உணர்த்தும் இயல்புடையன. அவற்றை சான்றுகளடன் அறிவது அவசியம்.

1. று, றும் விகுதிகள் - இறந்த காலமும் எதிர்காலமும் காட்டும்.

எ.கா – சென்று, சென்றும் - இறந்த காலம்

சேறு, சேறும் - எதிர்காலம்

2. து, தும் விகுதிகள் - இறந்த காலமும் எதிர்காலமும் காட்டும்.

எ.கா – வந்து, வந்தும் - இறந்தகாலம்

வருது, வருதும் - எதிர்காலம்

3. டு, டும் விகுதிகள் - இறந்த காலம் காட்டும்

எ.கா – உண்டு, உண்டும்

4. கு, கும் - எதிர்காலம் காட்டும்

எ.கா – உண்கு, உண்கும்

5. மின், ஈர், ஆகிய ஏவல் விகுதிகள் - எதிர்காலம் காட்டும்.

எ.கா – உண்மின், உண்ணீர்

6. க, ய, இயர் ஆகிய வியங்கோள் விகுதிகள் - எதிர்காலம் காட்டும்

எ.கா – வாழ்க, வாழிய, வாழியர்

7. இ, மார் விகுதிகள் - எதிர்காலம் காட்டும்.

எ.கா – சேரி, சென்மார்

8. ப விகுதி - இறந்த காலமும் எதிர்காலமும் காட்டும்.

எ.கா – நேற்று என்ப, நாளை என்ப.

9. செய்யும் என்னும் வாய்ப்பாட்டு வினைமுற்று விகுதி – நிகழ்காலமும் எதிர்காலமும் காட்டும்.

எ.கா - இன்று சொல்லும், நாளை சொல்லும்

10. ஆ என்னும் எதிர்மறை விகுதி - மூன்று காலமும் காட்டும்.

எ.கா – நேற்று உண்ணா, இன்று உண்ணா, நாளை உண்ணா

மேற்குறிப்பிட்ட விகுதிகளுள் று, றும், து, தும், டு, டும், கு, கும் எனும் எட்டும் தன்மை வினைகளுக்கு உரியவை. இதனை,

றவ்வொடு உகர உம்மைநிகழ்பு அல்லவும்
தவ்வொடு இறப்பும் எதிர்வும் டவ்வொடு
கழிவும் கவ்வொடு எதிர்வும்மின் ஏவல்
வியங்கோள் இம்மார் எதிர்வும் பாந்தம்
செலவொடு வரவும் செய்யும் நிகழ்பு எதிர்வும்
எதிர்மறை மும்மையும் ஏற்கும், ஈங்கே (நன் : 145)

என்னும் நூற்பா வாயிலாக அறியலாம்.

வடமொழி ஆக்கம்

வடமொழிச் சொற்களைத் தமிழில் கலந்து பேசும்பொழுதும் எழுதும்பொழுதும் ஒலி, ஒப்புமை உடைய தமிழ் எழுத்துக்களால் வடமொழி எழுத்துக்களை வழங்குவது வடமொழி ஆக்கம் ஆகும். வடமொழி ஆக்கம் என்பது வடசொற்களைத் தமிழில் அமைத்தல் ஆகும்.

தற்சமம்

வடமொழிக்கும் தமிழுக்கும் பொதுவான எழுத்துக்களால் ஆகி, திரிபு இன்றித் தமிழில் வழங்கும் வட சொற்கள் தற்சமம் எனப்படும்.

எ.கா - அமலம், கமலம், காரணம், குங்குமம், பரம், மலம்

தற்பவம்

வடமொழிக்கு மட்டுமே உரிய சிறப்பு எழுத்துக்களாலும், இரு மொழிகளுக்கும் பொதுவும் வடமொழிக்குச் சிறப்புமாகிய இருவகை எழுத்துக்களாலும் ஆகித் தோன்றல், திரிதல், கெடுதல் ஆகிய விகாரமடைந்து தமிழில் வழங்கும் வடசொற்கள் தற்பவம் எனப்படும்.

சுகி, தேயம், போகி, சபை - வடமொழிச் சிறப்பு எழுத்துக்களாகி விகாரமடைந்து தமிழில் வழங்குவன

அரன். சயம், ஞானம், மாதம் - இருமொழிகளுக்கும் பொதுவும் வடமொழிக்குச் சிறப்புமாகியஎழுத்துக்களாலாகி விகாரமடைந்து தமிழில் வழங்குவன.

மாலை , புரி, இரதி, இல்லை - இருமொழிகளுக்கும். பொதுவான எழுத்துக்களாகி, விகாரமடைந்து தமிழில் வழங்குவன

மேற்கண்டவை வடமொழியாக்கத்தைத் தெளிவாக அறியத் துணை செய்யும். அதோடு வடமொழி ஆக்கம் பற்றி நன்னூல் குறிப்பிடும் செய்திகளை அறிந்துகொள்வது அவசியம்.

பொது எழுத்துக்களும் சிறப்பு எழுத்துக்களும்

வடமொழியிலுள்ள 16 உயிரெழுத்துக்களுள் இடையில் உள்ள நான்கும் ஈற்றிலுள்ள இரண்டுமாகிய 6 நீங்கிய 10 உயிரெழுத்துக்களும், க, ச, ட, த, ப எனும் 5 வர்க்கங்களில் முதலிலுள்ள 5 மெய்கள் (க, ச, ட, த, ப) மற்றும் ஈற்றிலுள்ள 5 மெய்கள் (ங, ஞ, ண, ந, ம)

ய, ர, ல, வ, ள எனும் 5 மெய்கள் ஆகப் 15 மெய்களுமாகிய 25 எழுத்துக்களும் வடமொழிக்கும் தமிழுக்கும் பொதுவாகிய எழுத்துக்களாகும். இவை ஒழிந்த 28 எழுத்துக்களும் வடமொழிக்கு மட்டுமே உரிய சிறப்பு எழுத்துக்களாகும். சிறப்பெழுத்துக்கள் தம்மை ஒத்த ஒலியுடைய தமிழ் எழுத்துக்களாகத் திரிந்து வழங்கும்.

இரு மொழிகளுக்கும் பொது எழுத்துக்கள் - 25 (உயிர் 10 + மெய் 15)

வடமொழிச் சிறப்பு எழுத்துக்கள் - 28 (உயிர் 6 + மெய் 22)

இடையில் நான்கும் ஈற்றில் இரண்டும்
அல்லா அச்சுஜ வருக்கம் முதல் ஈறு
யஆதி நான்மைள ஆகும் ஐயையும்
பொதுவெழுத்து ஒழிந்த நாலேழும் திரியும். (நன் : 146)

என்னும் நூற்பா வாயிலாக இதனை அறியலாம்.

வடமொழிச் சிறப்பு எழுத்துக்கள் தமிழில் திரிதல்

வட மொழிக்கு மட்டுமே உரிய சிறப்பு எழுத்துக்கள் பின்வருமாறு தமிழ் எழுத்துக்களாகி வழங்கும். ஏழாவது உயிரெழுத்து இகரமாகவும் இரு எனவும் திரியும்.

எ.கா – ர்ஷப - இடபம் , வருத்த – விருத்தம்.

ஐந்து வர்க்கங்களின் இடையே உள்ள மூன்று மெய்களும் தத்தம் வர்க்கத்தின் முதலெழுத்துக்களாகத் திரியும்.

எ.கா

நக நகம் நாக நாகம் மேக மேகம்
சவி சவி ஜய சயம் சடிதி சடிதி
பீடம் பீடம் ஜடம் சடம் கூடம் கூடம்
ஸ்தலம் தலம் திநம் தினம் தரா தரை
பலம் பலம் பாலம் பாலம் பாரதம் பாரதம்

எட்டாவது மெய் (ஜ) சகரமாதலோடு யகரமாகவும் திரியும்.

எ.கா பங்கஜம் - பங்கயம்

முப்பதாவது மெய் (பீ) சகரமாதலோடு யகரமாகவும் திரியும்

எ.கா பீவம் - சிவம், தே – தேயம்

முப்பத்தொன்றாவது மெய் (ஷ) சகரமாகவும் டகரமாகவும் திரியும்

எ.கா - ஷண்முக : சண்முகன், விஷம் - விடம்

முப்பத்திரண்டாவது மெய் (ஸ) சகரமாகவும் தகரமாகவும் திரியும்

எ.கா - ஸீதா – சீதை, வாஸ – வாசம், மாஸ – மாதம்

முப்பத்து மூன்றாவது மெய் (ஹ) அகரமாகவும் ககரமாகவும் திரியும்.

எ.கா - ஹரி – அரி , மேஹம் - மேகம்

முப்பத்தைந்தாவது மெய் (Z) இரு ககரமாகத் (க்க) திரியும்

எ.கா லZமீ - இலக்குமி, பZ - பக்கி

பொது எழுத்துக்களில் சொல்லிறுதியில் வரும் ஆகாரம் ஐகாரமாகவும் ஈகாரம் இகரமாகவும் திரியும்.

எ.கா - மாலா - மாலை ராதா - இராதை

காந்தீ - காந்தி, மனோன்மணீ - மனோன்மணி

அவற்றுள்

ஏழாம் உயிர் இய்யும் இருவும் ஐவருக்கத்து

இடையில் மூன்றும் அவ்வம் முதலும்

எட்டே யவ்வும் முப்பது சயவும்

மேல்ஒன்று சடவும் இரண்டும் சதவும்

மூன்றே யகவும் ஐந்து இரு கவ்வும்

ஆஈறு ஐயும் ஈஈறு இகரமும் (நன்: 147)

என்னும் நூற்பா இதனை விவரிக்கின்றது.

சொல் முதலில் விகாரம்

சொல் முதலில் வரும் ரகரத்திற்கு முன்பு அ, இ, உ என்னும் மூன்றில் ஏதேனும் ஒன்று வரும். சொல் முதலில் வரும் லகரத்திற்கு முன்பு இ, உ என்பனவற்றில் ஏதேனும் ஒன்று வரும். சொல் முதலில் வரும் யகரத்திற்கு முன்பு இகரம் வரும்.

எ.கா - ரங்கன் - அரங்கன், ராமன் - இராமன்

ருசி – உருசி, லாபம் - இலாபம்

லோபம் - உலோபம் யமன் - இயமன்

ரவ்விற்கு அம்முத லாமுக் குறிலும்

லவ்விற்கு இம்முதல் இரண்டும் யவ்விற்கு

இய்யும் மொழிமுதல் ஆகிமுன் வருமே. (நன் : 148)

என்னும் நூற்பா இதனை அறியத்தருகிறது.

சொல் இடையில் விகாரம்

மெய்யெழுத்துக்கள் சேர்ந்து வருமிடத்துப் பின்னின்ற யகர, ரகர, லகரங்களுக்கு முன்னர் இகரம் வரும். மகர, வகரங்களுக்கு முன்னர் உகரம் வரும். ரகரத்திற்கு முன்னர் அகரம் வரும். ரகரத்திற்குப் பின்னர் உகரமும் வரும்.

எ.கா காவ்யம் - காவியம், வ்யூகம் - வியூகம்

ந்யாகம் - நியாயம், வக்ரம் - வக்கிரம்

கிருஷ்ணன் - கிருட்டிணன், சுக்லம் - சுக்கிலம், க்லேசம் - கிலேசம்

பத்மம் - பதுமம், பக்வம் - பக்குவம்

ரத்தம் - அரத்தம் அர்த்தம் - அருத்தம்

இணைந்து இயல் காலை யரலுக்கு இகரமும்

மவ்வுக்கு உகரமும் நகரக்கு அகரமும்

மிசைவரும் ரவ்வழி யவ்வும் ஆம்பிற (நன் : 149)

என்னும் நூற்பா இதனை விவரிக்கின்றது.

தமிழ்ச் சிறப்பெழுத்தும் பொதுவெழுத்தும்

ற, ன, ழ எனும் மூன்று மெய்களும் எ, ஒ எனும் இரண்டு உயிர்களும் ஆகிய ஐந்து முதலெழுத்துக்களும் உயிர்மெய், உயிரளபெடை எனும் இரண்டும் அல்லாத எட்டுச் சார்பெழுத்துக்களும் தமிழ் மொழிக்கே உரிய சிறப்பெழுத்துக்களாகும். இவை அல்லாத எழுத்துக்கள் (உயிர் 10 + மெய் 15 + சார்பு 2 = 27) தமிழ் மொழிக்கும் வடமொழிக்கும் பொதுவாகிய எழுத்துக்கள் ஆகும்.

றனழஎ ஒவ்வும் உயிர்மெய் உயிரளபு

அல்லாச் சார்பும் தமிழ்பிற பொதுவே (நன் : 150)

என்னும் நூற்பா வாயிலாக மேற்குறித்த செய்திகளை விளங்கிக் கொள்ளலாம்.

புதவியல் நிறைவுற்றது.